

fortolkning af EU's konkurrenceregler forkert, så er Kommissionen ikke forpligtet til at omgøre/ophæve beslutninger baseret på denne forkerte fortolkning.

Domstolens afgørelse er juridisk korrekt. Hvis man er uenig i Kommissionens afgørelse i en konkurrencesag, har man en frist til at indbringe spørgsmålet for Domstolen, hvorefter bordet fanger. Det hænger sammen med, at Kommissionen i denne sammenhæng fungerer som en domstol. I dansk ret har man også kun en begrænset periode til at appellere en afgørelse, hvorefter det er slut.

I den konkrete sag var en række virksomheder blevet dømt for at have skabt et kartel. Nogle af virksomhederne valgte at indbringe sagen for Domstolen og blev her frikendt. Efterfølgende fandt de øvrige virksomheder også, at de burde have deres bøde tilbage, men det ville Kommissionen ikke, og heri fandt man støtte hos Domstolen.

Hvis Kommissionen taber en sag ved Domstolen og tilbagebetaler en bøde til de virksomheder, der har anlagt sagen, så bør dommen have generel virkning, således at de virksomheder, der uretmæssigt har betalt bøder, naturligvis får dem tilbagebetalt.

Men det vil Kommissionen ikke, og det til trods for, at Kommissionen i praksis er en ubehagelig sammenblanding af undersøgelsesdomme og domme. Den sammenblanding gik vi bort fra i Danmark i 1916, hvor vi fik den moderne adskillelse mellem domme og anklagemyndighed. Når Kommissionen først påbyder en bøde og efterfølgende i en konkret sag får bøden omstødt, så må Domstolens afgørelse have større betydning end Kommissionens afgørelser.

Svar (4/ 11 99)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Den sag ved EF-Domstolen, der henvises til i den nævnte artikel i Jyllands-Posten den 18. oktober 1999, er EF-Domstolens sag C-310/97 P (Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl.), som Domstolen afsagde dom i 14. september 1999. I denne dom annulleres en afgørelse truffet af Retten i Første Instans i sag T-227/95, AssiDomän Kraft Products m.fl. mod Kommissionen.

Sagens baggrund er, at Kommissionen i 1984 pålagde en række virksomheder bøder for at

have overtrådt Traktatens art. 85, stk. 1, nu TEF art. 81, stk. 1 om konkurrencebegrænsende aftaler. En række virksomheder anlagde straks sag ved Domstolen med påstand om, at Kommissionens beslutning blev annulleret. Sagsøgerne i den sag, der nu er afsagt dom i (T-227/95, C-310/97 P), AssiDomän Kraft Products m.fl., var ikke blandt sagsøgerne i disse sager.

I disse sager annullerede Domstolen ved dom i 1993 Kommissionens beslutning fra 1984 om at pålægge virksomhederne bøder. Herefter anmodede AssiDomän Kraft Products m.fl. i 1993 Kommissionen om at foretage en fornyet undersøgelse af deres retsstilling, hvilket Kommissionen afslog, hvorefter AssiDomän Kraft Products m.fl. anlagde sag mod Kommissionen med påstand om, at Kommissionens beslutning herom var i strid med dommen fra 1993.

Domstolen fastslår i dommen af 14. september 1999, at Kommissionen ikke er forpligtet til – i forhold til sagsøgerne i den nye sag – at foretage en fornyet undersøgelse af lovligheden af beslutningen fra 1984 i lyset af dommen fra 1993.

Domstolen lægger herved bl.a. vægt på, at efter fast retspraksis bliver en beslutning, der ikke er anfægtet af adressaten inden for den i traktatens art. 173 (nu TEF art. 230) fastsatte frist (to måneder), endelig i forhold til adressaten. Denne praksis støttes navnlig på, anfører Domstolen, at søgsmålsfristerne skal værne om retssikkerheden, således at det undgås, at fællesskabsretsakter, der afføder retsvirkninger, kan anfægtes i ubegrænset tid.

Retssikkerhedsprincippet, anfører Domstolen, er således til hinder for, at en institution, der har truffet flere lignende individuelle beslutninger, hvorved der pålægges bøder, inden for rammerne af en fælles procedure, såfremt kun nogle af adressaterne har anlagt sag og opnået en annullation af de beslutninger, der vedrører dem, har pligt til på andre adressaters anmodning på baggrund af præmisserne i dommen om annullation af foretagne en fornyet undersøgelse af lovligheden af de beslutninger, der ikke er blevet anfægtet, og vurdere, om de betalte bøder på grundlag af en sådan undersøgelse skal tilbagebetales.

På den baggrund finder jeg ikke, at der er grundlag for, som foreslået i spørgsmålet, at tage skridt i forhold til Kommissionen i denne eller lignende sager.